

Què coi estan negociant?

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 1 de novembre de 2023
En aquests moments al món hi ha molts conflictes, alguns els tenim ben presents, altres no. Paral·lelament hi hauria d'haver tantes negociacions com conflictes però, malauradament, no és així almenys de manera pública perquè som conscients que en el món de la política i de la guerra hi corren més coses soterrades que no pas a la superfície i del tema que us parlo a continuació també. Es tracta del nostre conflicte amb l'Estat espanyol i de les negociacions que es duen a terme per esbrinar i decidir si els partits independentistes donen suport a la investidura de Pedro Sánchez o no. Posant-me del cantó independentista crec que ni a Pedro Sánchez, ni al PSOE ni a cap partit espanyol no li devem res. Per tant, o afluixen o no mamen. Bé, de mamar ja mamen ells solets i sense permís de l'abundosa vaca catalana.

Ja estem tips de sentir a les més altes institucions estatals parlar malament de Catalunya i dels catalans. Del tracte efectiu ja no diguem, i aquí hi hem d'incloure no solament els partits polítics d'allí i els d'aquí d'obediència madrilenya sinó també els coneguts com a poders fàctics tal com les grans energètiques i empreses de serveis públics, la banca, l'exèrcit, la policia o, per descomptat, el govern de torn, sigui del color que sigui. Ara bé, en el moment que ens necessiten per arribar al poder, fins i tot el PP, en boca de Feijóo, va tirar algunes floretes a Junts i ERC. Molt discretament perquè no arribés a tota la pell de brau i més endavant no els passessin factura els seus. Un cop eliminat Feijóo ara li toca fer gesticulacions a Pedro Sánchez i aquí faig punt i a part.

Total, que ha arribat l'època de les negociacions i semblava que, d'una vegada, ERC i Junts anirien alhora; les CUP en situació de reflexió mirant de reüll què fan els altres. L'objectiu era clar: amnistia i autodeterminació, això o res!

Va passant el temps –falta menys d'un mes perquè hi hagi candidat amb possibilitats– i el full segueix en blanc. Es parla de tota mena de peixets per ficar al cove i tan sols es parla una mica d'amnistia. Uns diuen que això de l'amnistia ja està fet, altres que encara està penjada i ben verda. És clar, de més verdes n'han madurat, però no sé on.

El PSOE la veu encarrilada, el PSC només piula amb la mà tapant-se la boca, Junts que encara està lluny. ERC i les CUP no sé el que diuen perquè sembla que estan fora de joc. Si el PSOE no convenç a Junts, els altres no compten o potser compten que seguiran donant suport a Sánchez a canvi d'algun peixet. Els ciutadans corrents seguim als núvols, potser per això no plou. Hi ha molt d'hermetisme i no sé si és bo o dolent. Com a negociació en sembla molt bé que no hi hagi filtracions, com passa amb les sentències judicials i alguns projectes de llei. Quelcom a tenir en compte: si les *Cortes españolas* aproven una llei d'amnistia, s'estalviaran la vergonya que la imposi el Tribunal Europeu de Drets Humans, TEDH, si és que algú la demana a Estrasburg. Però amb l'amnistia no n'hi ha prou, almenys pels independentistes convençuts.

Volem exercir el nostre dret a l'autodeterminació, tal i com ho reconeix la Declaració Universal dels Drets Humans i diversos tractats internacionals ratificats pel *Reino de España*. El 1r d'octubre de 2017 vam celebrar un Referèndum d'Autodeterminació en el qual més de dos milions de catalans vam votar *SÍ*; tant els que van votar *sí*, *no* o en blanc, per obra i gràcia de la Guàrdia Civil i la Policia espanyola, capitanejades pel govern espanyol presidit per Mariano Rajoy del PP, van rebre de valent a cops de porra, empentes, arrossegades i tota mena d'insults. El dia 27 d'aquell més, el Parlament català va aprovar la Independència i que va proclamar el president Puigdemont que al cap de cinquanta segons va suspendre, per què? Ara només ens caldria ressucitar aquella Declaració Unilateral d'Independència, D.U.I., havent

negociat abans el suport de la Unió Europea i de les Nacions Unides. Dins de la independència hi van incloure totes les reivindicacions, també l'amnistia. Vegem el paquet tot seguit.

El passat dia 5 de setembre el president Puigdemont va fer unes declaracions des de Brussel·les en les quals va fixar les condicions prèvies per a una negociació amb l'Estat que culminés amb un acord històric, reptant el PP i PSOE si hi estaven preparats. Estava envoltat de la plana major de Junts i també hi eren presents representant d'ERC i de les CUP. Puigdemont era i segueix sent al centre de la política catalana i espanyola. Europa escolta darrere la paret. Una de les primeres coses que va demanar va ser un reconeixement i respecte a la legitimitat democràtica de l'independentisme i que el marc de la negociació fossin els tractats internacionals. El que em sembla important és que va parlar de Catalunya com una nació que veu en la seva independència l'únic camí per continuar existint. No sé qui ha estat que, per tirar aigua al vi, ha tret el concepte de "minoria nacional" car els drets de les minories nacionals, segons Josep Costa, són exclusivament individuals de les persones que hi pertanyen. En canvi, si Catalunya és reconeguda com a nació, per aplicació de l'article 96 de la *Constitución española* ha de tenir dret a l'autodeterminació. A la vista d'aital assentament legal crec que no serà reconeguda com a nació o se'l passaran pel folre, com tantes vegades, l'esmentat article 96.

Naturalment, es parla de finançament, però poques vegades del monstruós dèficit fiscal. El de l'any 2022 sembla que va ser a l'entorn dels 21.000 milions d'euros. Cal fer-se a la idea del que es pot fer amb aquesta xifra **anual**. Amb l'estat propi també la tindriem. Ah! I Rodalies, que per important que fos el seu traspàs, dins del pastís global seria un altre peixet. Pel que fa al català a les institucions de la Unió Europea tinc la sensació que ens estan prenent el pèl. El ministre espanyol d'Afers Exteriors diu que ho treballa intensament a

Brussel·les i a Luxemburg i que el govern espanyol està disposat a pagar-ne la despesa que comporta, la xocolata del lloro. El problema no és ni Suècia, ni Finlàndia, ni Letònia, però el català no aterra ni als patis de les escoles. Una altra maniobra de distracció és la derogació de la llei mordassa que ja fa temps que el govern de Pedro Sánchez ho va promentent i algú pot creure que amb menys d'un mes pot passar a les *Cortes* i derogar-la?

Jo em pregunto a què juga Pedro Sánchez? Que té ganes de tornar a governar n'estic convençut però, per què mareja tant la perdiu? A què juga? Què coi estan negociant? El president Puigdemont va posar ben clares les seves condicions, malgrat que no va dir res sobre el referèndum d'autodeterminació... Sánchez ara ha començat a parlar tímidament d'amnistia. Hi ha hermetisme, però Puigdemont segueix al centre, és la peça clau.

En l'al·locució del dia 5 de setembre el president Puigdemont entre les altres propostes ja esmentades en va fer una que fa molta nosa a Sánchez i al PSOE. Atès que aquests darrers no són de fiar, va posar dues condicions per blindar qualsevol acord: la primera "cobrar per endavant" que vol dir amnistia proclamada abans de donar suport a la investidura, cosa bastant difícil de complir atès el temps que resta per a la data límit pel presumit acord, el 27 de novembre. La segona, la que fa més nosa a Sánchez, articular un mecanisme de mediació, que vol dir la presència durant les negociacions dels hipotètics acords de la figura d'un mitjancer, relator o facilitador que adveri els acords presos. Sembla que Sánchez es tanca en banda a acceptar un mitjancer internacional. Per què serà? No és una qüestió de fons, sinó de forma. Puigdemont raonava així la necessitat de la presència d'aquesta figura: "La nostra experiència ens impedeix tenir cap confiança en la paraula que ens donin". De raó no n'hi falta. Encara que Puigdemont no va parlar d'un mitjancer internacional, aquesta seria la millor garantia. No obstant això, tant a Catalunya

com a Espanya sembla que hi hauria d'haver alguna personalitat que pogués fer aquest paper i, sinó, dues persones nomenades una per cada banda i amb l'aprovació d'ambdues. Jo no ho veig tan difícil i no crec que això hagi de ser un gran obstacle per a l'acord. La clau la veig en els temes vertebrals, sobretot en el reconeixement de Catalunya com a nació i el consegüent dret a l'autodeterminació.

Per Sánchez, l'acord amb Puigdemont, que vol dir amb Junts, és vital per a la seva investidura com a president del govern espanyol per a la pròxima legislatura. Però la pressió sobre Puigdemont és enorme. D'alguna manera se'l fa responsable, de cara a Espanya però també a Europa, de la formació de govern i per tant de l'estabilitat política en uns moments que l'extrema dreta està a l'aguait per poder saltar a participar en el govern de l'Estat espanyol. D'altra banda, Espanya és una peça important per a Europa en uns moments especialment delicats enmig d'una creixent desestabilització del panorama europeu (Ucraïna) i internacional (Pròxim Orient). Però per a Puigdemont la prioritat ha de ser Catalunya i aquí també hi té una forta pressió. Si dona suport a Sánchez sense cap garantia d'un acord sobre l'autodeterminació, perd la confiança de bona part dels seus. Si no li dona suport, perd la confiança de l'altra part dels seus que no voldrien veure un govern del PP+Vox a Madrid. Personalment, crec que l'acord amb les condicions exigides per Puigdemont és pràcticament impossible. Hauria d'aguantar encara que haguem d'anar a unes noves eleccions de resultat imprevisible. No obstant això, tinc tanta confiança en el president Puigdemont que si dona suport a la investidura de Sánchez l'acceptaré perquè ell té tota la informació i hi deuria veure quelcom molt important a guanyar per a Catalunya.